

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Θεσσαλονίκη, Φεβρουάριος 2026

Έκθεση Φωτογραφίας: «ΑΝΑΣΑΣΜΟΣ II»

 Τοποθεσία: De Facto Cafe-Bar, Παύλου Μελά 19, Θεσσαλονίκη

 Εγκαίνια: 9 Φεβρουαρίου 2026, 20:00

 Διάρκεια: 9 Φεβρουαρίου – 1 Μαρτίου 2026

 Στο πλευρό της πρωτοβουλίας πολιτών και συλλογικοτήτων «Σύμπραξη - Όλη η ΔΕΘ ένα Πάρκο».

Η Φωτογραφική Ομάδα Θεσσαλονίκης “**UMBRA**” παρουσιάζει την έκθεση «**ΑΝΑΣΑΣΜΟΣ II**», μια μετεξέλιξη της αρχικής καλλιτεχνικής της πρότασης, μεταφέροντας τον διάλογο για τον δημόσιο χώρο στο καλλιτεχνικό στέκι του “**De Facto**”. Η νέα αυτή εκδοχή αποτελεί μια ανανεωμένη μορφή της έκθεσης προσαρμοσμένη in situ, όπου ανασυντίθεται το αφήγημα της αστικής ασφυξίας.

Η επιμονή της ομάδας στη θεματική του «Ανασασμού» πηγάζει από τη διαρκή δέσμευσή της να στηρίξει τους σκοπούς της πρωτοβουλίας πολιτών και συλλογικοτήτων «**Σύμπραξη: Όλη η ΔΕΘ ένα Πάρκο**». Σε μια συγκυρία όπου η Θεσσαλονίκη διεκδικεί θεσμικά το δικαίωμα στην ανάσα μέσω της συγκέντρωσης 23.000 υπογραφών, η φωτογραφική πράξη μετατρέπεται σε πράξη πολιτική. Η “UMBRA” αρνείται τη λήθη και επιλέγει την επανάληψη ως μέσο πίεσης και υπενθύμισης: η διεκδίκηση ενός Μητροπολιτικού Πάρκου στη ΔΕΘ είναι οριακή για την ψυχική και βιολογική επιβίωση των κατοίκων της Θεσσαλονίκης.

 Επιμέλεια Έκθεσης: Κατερίνα Μπάτζιου, Βασίλης Καλλίας

 Επιμελητικό κείμενο: Βασίλης Καλλίας

Συμμετοχή Καλλιτεχνών (αλφαβητικά): Δασκαλοπούλου Βιβή, Καλλίας Βασίλης, Καρκατσέλης Βασίλης, Κατσαρέας Κυριάκος, Μανωλεδάκη Ευτυχία, Μπάτζιου Κατερίνα, Ντεξής Στέλιος, Πομάκης Γιάννης, Ράπτης Θανάσης, Ρίζος Δημήτρης, Σαχπεκίδης Νίκος, Troiani Valeriano και Χατζηστεφάνου Άννα Μαρία.

Ο Ποιητικός Πυρήνας της Έκθεσης

Η Θεσσαλονίκη σήμερα στερείται αυτό ακριβώς που υπόσχεται ο τίτλος της έκθεσης: έναν ανασασμό. Μια βαθιά, λυτρωτική ανάσα που να επιτρέπει στον κάτοικο-άνθρωπο να ανασυγκροτήσει τον εαυτό του μέσα στον αστικό λαβύρινθο.

Η λέξη ανασασμός, παλιά και λησμονημένη, δεν ανήκει στο λεξιλόγιο της καθημερινότητας — αλλά επιβιώνει μέσα στη λογοτεχνία, στην ποίηση, στη μουσική, ως λέξη ανάγκης. Ως λέξη οριακή, που συνεχίζει την επανάληψη και τη “σεισμική” δόνηση. Δύο ευτυχείς διακειμενικές συνομιλίες, όχι από πολύ μακρινές εποχές μεταξύ τους, μάς προσφέρουν το συμβολικό της περιεχόμενο.

Ο Σεφέρης, στην “Ελένη”, σαν άλλος Τεύκρος βυθίζεται από το τραγούδι, «αηδόνι ντροπαλό μες στον ανασασμό των φύλλων», έναν ανασασμό φυσικό, ζωτικό, ήρεμο· τον ψίθυρο του δάσους μέσα στη νύχτα, εκεί όπου ο άνθρωπος βρίσκει εσωτερικό χώρο, μνήμη, παρηγοριά και μια βαθιά συνειδηση ύπαρξης και μοίρας. Εκεί, στη μουσική του ανέμου και των φυλλωμάτων, ο ποιητής συναντά την τελευταία νησίδα ψυχικής ανάπαυσης. Ο ανασασμός αυτός είναι ο ρυθμός του χρόνου, της ιστορίας, πριν και μετά τον άνθρωπο.

Στον αντίποδα, τα Διάφανα Κρίνα, στο “Θέμεθλο”, σε ποίηση Λίνου Ιωαννίδη, τραγουδούν για έναν διαφορετικό ανασασμό: “μ’ έναν αχνό ανασασμό κι έναν λιτό μανδύα/ στις τρέλας μου τη μοναξιά/ στου πόνου μου τη ψύχρα...”

Εδώ ο ανασασμός είναι αχνός, αδύναμος, σχεδόν χαμένος· μακριά από τον παλμό της φύσης, καταρραμένος και ασθμαίνων, ορίζει τον άνθρωπο που περιπλανιέται σε μια «έρμη, νυχτωμένη πόλη», μέσα σε “σιδερένιους διαύλους” και “υπόγειους σωλήνες στα σπλάχνα μου να τρίζουνε φριχτά και να δονούνται”. Είναι ο ανασασμός του εγκλωβισμού, της ασφυξίας μέσα στο τσιμέντο και τη μοναξιά της μεγαλούπολης. Ο ανασασμός μιας υπαρξιακής αποξένωσης.

Αυτός ο διπλός άξονας —ο μυθικός και ο σύγχρονος αστικός ανασασμός— βρίσκεται στον πυρήνα της έκθεσης. Μία συνθήκη αλλά και ένα ζητούμενο προς διερεύνηση.

Η Θεσσαλονίκη αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα πόλης όπου ο “ανασασμός” εκλείπει. Ποια είναι η “ποιητική του χώρου” αυτού, θα αναρωτιόταν ο Bachelard. Πόση φροντίδα παρέχει ο τόπος στο σώμα και στο πνεύμα, για να διεκδικήσει το χαινεγκεριανό “κατοικείν”. Συνθλιμμένη μέσα στην ιστορική ανάγκη, τα συλλογικά τραύματα και την έλλειψη οράματος, καταλήγει να είναι η ευρωπαϊκή πόλη με τη μικρότερη αναλογία πρασίνου ανά κάτοικο. Αυτή η έλλειψη όμως αποτυπώνεται βαθύτερα. Οι δρόμοι στενεύουν το βλέμμα, τσιμεντένιοι τοίχοι υψώνονται ανελέητοι, και ο ορίζοντας χάνεται πίσω από τη συνεχή επανάληψη του άσχημου και του άναρχου. Το σώμα κινείται σε τόπους χωρίς μεταβατικούς χώρους, χωρίς σημεία αναπνεύσας σκιάς ή ανάπαυσης, και η ψυχική εμπειρία γίνεται πιο βαριά από όσο συνειδητοποιούμε στην καθημερινότητα.

Μόνη παρηγοριά η θάλασσα. Μια λεπτή μελαγχολική υπενθύμιση, ότι αυτή η πραγματικότητα θα μπορούσε να είναι αλλιώς... α ν α σ μ ό ς . . .

Σημειώσεις:

**Η Φωτογραφική Ομάδα Θεσσαλονίκης "UMBRA" λειτουργεί ως μια ανοιχτή κοινότητα καλλιτεχνών που συνεχίζουν την παράδοση του ΦΚΘ, αναδεικνύοντας τη φωτογραφία ως μέσο καλλιτεχνικής έκφρασης και κοινωνικής παρέμβασης.*

Για περισσότερες πληροφορίες ή φωτογραφικό υλικό:

 photography.group.thess.umbra@gmail.com

 Facebook: Photography Group Thessaloniki UMBRA